

Sygn. akt *I ACa 989/18*

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 maja 2019 r.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSA Mariola Głowacka

Sędziowie: SA Ryszard Marchwicki (spr.)

SO (del.) Marcin Miczke

Protokolant: st. sek. sądowy Izabela Kyc

po rozpoznaniu w dniu 15 maja 2019 r. w Poznaniu

na rozprawie

sprawy ze skargi (...) Sp. z o.o. w P.

przy udziale (...) Inc. ((...))

o uchylenie wyroku Sądu Polubownego ds. (...) przy (...) Izbie (...) w W. z dnia 18 czerwca 2018 r. sygn. akt 51/17 PA

1. skargę oddala ;
2. zasądza od (...) Sp. z o.o. w P. na rzecz (...) Inc. ((...)) 1.800 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym.

Ryszard Marchwicki Mariola Głowacka Marcin Miczke

--	--	--

UZASADNIENIE

(...) sp. z o.o. wniósł skargę o uchylenie orzeczenia Sądu Polubownego do spraw D. (...) przy (...) Izbie (...) z dnia 18 czerwca 2018 r w sprawie o sygnaturze akt 51/17 PA.

1. ponadto wniósł o przeprowadzenie dowodów:

a. z załączonych dokumentów i wydruków;

b. zeznań świadków:

- M. B.;

• K. G.;

• M. M. (3);

- A. K.;
- N. S.;
- M. N.;

c. z eksperymentu procesowego - polegającego na wywołaniu domeny iherb.com.pl - na okoliczność/ iż używanie tej domeny przez Pozwaną nie wprowadza w błąd odbiorców co do tego kto jest jej użytkownikiem - a w szczególności/ iż użytkownik w żadne sposób nie podszywa się pod powódkę;

4. oraz wniosł o zasądzenie od Przeciwnika na rzecz Skarżącego kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnionemu skarżący wskazał, że Skarżąca dokonała zapisu na sąd polubowny - ale została do tego zmuszona przez rejestrującego domenę - (...) który w umowie rejestrującej domenę - zawarł postanowienie - o obowiązku dokonania takiego zapisu - a w razie odmowy o utracie praw z tej domeny, że umowa ta była nienegocjowalna - opierała się na gotowym przygotowanym druku oraz, iż nie było innej możliwości zarejestrowania domeny internetowej aniżeli akceptacja tego regulaminu.

Dalej skarżący wskazał, że :

1. **sąd polubowny praktycznie nie przeprowadził dowodów o które wniosowała Skarżąca;**

2. Wydając przedmiotowe orzeczenie sąd polubowny nie tylko nie przeprowadził dowodów o które wniosowała Skarżąca - ale co wynika z uzasadnienia - oparł się praktycznie na dowodach przedstawionych przez Przeciwniczkę Skarżącą.

3. Właściwie - stanowisko Skarżącej zostało omówione w jednym punkcie wyroku - pkt. 8 - str. 6 i skwitowane stwierdzeniem, iż argumenty Skarżącej nie mają znaczenia, sąd polubowny nawet nie próbował rozważyć argumentów przedstawionych przez Skarżącą - niejako zakładając - że rację będzie miała Przeciwniczka.

4. Dodatkowo sąd polubowny wydał rozstrzygnięcie - nie w oparciu o zgromadzony materiał dowodowy - ale w oparciu o swoje przypuszczenia,

5. Sąd polubowny - w ogóle nie zauważyły i nie odnotował, iż Skarżąca i Przeciwniczka - występują w zupełnie różnych segmentach rynku, o ile bowiem Przeciwniczka prowadzi sklep internetowy - nie specjalnie zresztą zabiegając ani o polskiego klienta, ani o rozwój na polskim rynku - np. nie wykazuje zainteresowania rejestracją jakiegokolwiek innej domy - która jest wolna. Jest zainteresowana jedynie dochodzeniem jakiś wydumanych roszczeń od podmiotów które zarejestrowały i rozwinęły domeny. Natomiast Skarżąca prowadzi sklep stacjonarny. Nie prowadzi w ogóle sklepu internetowego - ani przy użyciu tej domeny - ani też jakiegokolwiek innej.

6. Sąd nie rozważył też podnoszonej przez Skarżącą okoliczności, iż Skarżąca nie tylko nie używała znaku towarowego Przeciwniczki (który był wyrażony w odpowiedniej formie graficznej) - ale też nawet nie próbowała nawiązywać do tego znaku.

Dalej skarżący wskazał, na szereg orzeczeń Sądów Administracyjnych oraz powszechnych i Sadu Najwyższego dotyczących znaku towarowego.

W podsumowaniu skarżący podniósł, że powyższe wskazuje, iż Sąd Polubowny - nie przeprowadził żadnego dowodu wnioskowanego przez Skarżącą; nie rozważył żadnego argumentu przedstawionego przez Skarżącą, nie dokonał analizy ani obowiązującego w naszym kraju prawa, ani poglądów doktryny czy orzecznictwa dotyczących kwestii objętych sprawą oraz nie rozważył argumentacji Skarżącej.

Takie postępowanie Sądu Polubownego i Arbitra narusza zdaniem skarżącego podstawowe zasady prawne obowiązujące w Polsce.

W odpowiedzi na skargę iHerb Inc wniósł o oddalenie skargi w całości, oddalenie wszystkich wniosków dowodowych oraz zasądzenie od skarżącego na rzecz iHerb Inc kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny ustalił i zważył co następuje:

Skarga nie zasługiwała na uwzględnienie.

Wyrokiem z dnia 18 czerwca 2018 r Sąd Polubowny ds. Domen Internetowych przy (...) Izbie (...) w sprawie o Sygn. akt 51/17/PA orzekł, że:

1. pozwana (...) Sp. z o.o. w wyniku zawarcia umowy o utrzymywanie nazwy domeny iherb.com.pl naruszyła prawa powódki (...) Inc.
2. zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 10.656,00 złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania arbitrażowego.

W uzasadnieniu orzeczenia Sąd Polubowny wskazał, że :

1. Pozwem z dnia 6 listopada 2017 roku, poprzedzonym wnioskiem przed procesowym z dnia 22 sierpnia 2017 roku, powódka wniosła o:
  - a. stwierdzenie, że pozwana w wyniku zawarcia umowy o utrzymywanie nazwy domeny internetowej (...) naruszyła prawa powódki do znaków towarowych Unii Europejskiej (...) nr (...) i (...) T. B.. (...) nr (...), a także dopuściła się na jej szkodę czynów nieuczciwej konkurencji, jak i naruszenia dobra osobistego powódki.
  - b. zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki kosztów postępowania.
2. W dniu 15 grudnia 2017 roku pozwany złożył odpowiedź na pozew. Wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej kosztów postępowania arbitrażowego.
3. W dniu 7 lutego 2018 roku arbiter Sądu Polubownego wydał postanowienie dowodowe, wyznaczając stronom terminy do złożenia dodatkowych pism, twierdzeń i wniosków, W szczególności wyznaczył powódce 14-dniowy termin do złożenia pisma przygotowawczego w sprawie, oznaczając sposób jego doręczenia. Wyznaczył również pozwanej termin do złożenia pisma przygotowawczego wyznaczając jej 14-dniowy termin liczony od dnia otrzymania pisma procesowego złożonego przez powódkę.
4. W dniu 26 lutego 2018 roku powódka złożyła pismo procesowe, w której wskazała, co następuje:
  - a. pozwana narusza prawo ochronne do znaku towarowego (...) nr (...), wynikające z art. 9 ust. 2 lit. a) Rozporządzenia Parlamentu E.skiego i Rady nr (...) z dnia 14 czerwca 2017 roku w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej, poprzez umieszczenie oznaczenia „iherb” w nazwie swojej domeny internetowej, czyli oznaczenia identycznego do znaku towarowego powódki w odniesieniu do towarów i usług identycznych z tymi, dla których znak został zarejestrowany;
  - b. pozwana narusza prawo ochronne do znaku towarowego „(...) T. B.. (...) nr (...), wynikające z art. 9 ust. 2 lit. b) Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady nr 217/1001 z dnia 14 czerwca 2017 roku w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej, poprzez używanie przez pozwaną w obrocie oznaczenia w wysokim stopniu podobnego do tego znaku towarowego, dla towarów i usług identycznych do tych, dla których znak został zarejestrowany, przy jednoczesnym prawdopodobieństwie konfuzji tych oznaczeń przez konsumentów;

c. pozwana dopuściła się deliktów z art. 3 i art. 10 ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji, poprzez rejestrację domeny wykorzystującej cudzy znak towarowy oraz dopuszczenie się deliktu cybersquattingu (art. 3 ustawy) oraz poprzez używanie oznaczenia wprowadzającego w błąd (art. 10 ustawy).

d. pozwana naruszyła dobro osobiste powódki w postaci prawa do nazwy z art. 23 kc, poprzez rejestrację i używanie domeny wykorzystującej nazwę powódki.

5. W dniu 12 marca 2018 roku pozwana złożyła pismo przygotowawcze, w którym podniosła, iż:

a. pozwana używała nazwy iherb.com.pl, ale nie nawiązywała do znaku powódki i go nie naśladowała, gdyż znak ten jest znakiem słowno-graficznym;

b. zarówno przedrostek „(...)” jak i słowo „(...)” nie mają zdolności odróżniających i są nazwami rodzajowymi ((...)- (...) po angielsku) oraz odnoszą się do działalności w Internecie ((...));

c. pozwana wykorzystywała domenę iherb.com.pl w celu przekierowania na swoją główną stronę internetową i wówczas nie budzi żadnych wątpliwości, czyja jest strona, na którą następuje przekierowanie; w tej sytuacji nie ma możliwości wprowadzenia odbiorcy - klienta w błąd;

d. to powódka nie była zainteresowana domeną (...) - przed jej rejestracją przez pozwaną mogła przez długi czas samodzielnie dokonać takiej rejestracji; ponadto w internecie jest wiele innych wonnych domen zawierających słowo „(...)”;

e. powódka sprzedaje produkty oficjalnie wycofane ze sprzedaży, co wskazuje na jej nierzetelność,

6. Strony złożyły wnioski dowodowe i załączyły do pism dokumenty.

7. Postanowieniem z dnia 9 maja 2018 roku arbiter Sądu Polubownego rozstrzygnął wnioski dowodowe złożone przez strony, zamknął postępowanie rozpoznawcze i wyznaczył stronom termin do złożenia wniosków o zasądzenie zwrotu kosztów postępowania arbitrażowego.

8. W dniu 11 maja 2018 roku powódka, a w dniu 14 maja 2018 roku pozwana złożyli dodatkowe pisma procesowe w sprawie, wnosząc o zasądzenie kosztów postępowania arbitrażowego.

Sąd Polubowny ustalił następujący stan faktyczny:

1. Powódka (...) Inc. jest przedsiębiorcą oferującym produkty pochodzenia naturalnego. Działania te prowadzi pod nazwą „(...)”. Sklep ten został założony w 1996 roku i prowadzi działalność na całym świecie. Sprzedaje 35 tysięcy produktów, w tym suplementy, zioła, eko-kosmetyki, odżywki, zdrową żywność. Od 2010 roku sklep sprzedaje produkty również na terytorium Polski.

2. Powódce przysługują prawa do znaków towarowych Unii Europejskiej (...) nr (...) i „(...) T. B.. (...) nr (...).

3. Pozwana jest spółką prawa handlowego. W dniu 10 grudnia 2015 roku dokonała rejestracji spornej domeny. Do 2 sierpnia 2017 roku strona internetowa pod sporną domeną była pusta. Od 2 sierpnia 2017 roku domena ta przekierowuje do strony zielarnia24.com, który oferuje produkty identyczne do produktów powódki.

4. Sąd Polubowny zważył, iż co do tych okoliczności stan faktyczny sprawy był niesporny. Sąd Polubowny uznał, iż załączone przez strony dokumenty były wiarygodne, a żadna ze stron nie zakwestionowała ich prawdziwości i wiarygodności. Sporne było jedynie znaczenie tych dokumentów dla rozstrzygnięcia sprawy.

5. Sąd Polubowny dopuścił wszystkie wnioski dowodowe złożone przez powódkę w pozwie oraz w piśmie procesowym z dnia 26 lutego 2018 roku, a także wszystkie wnioski dowodowe złożone przez pozwaną w odpowiedzi na pozew oraz piśmie procesowym z dnia 12 marca 2018 roku za wyjątkiem wniosków dowodowych o przesłuchanie świad-

ków, a także wniosku o wystąpienie o potwierdzenie informacji o domenach oraz eksperymentu procesowego. Sąd Polubowny oddalił te wnioski dowodowe z następujących powodów:

- a. dowody te są nieprzydatne dla rozstrzygnięcia sprawy, a okoliczności, które mają być wykazane za pośrednictwem tych dowodów są nieistotne z punktu widzenia rozstrzygnięcia sprawy;
- b. zgłaszając wniosek dowodowy o przesłuchanie świadków pozwana nie wykonała pkt. 3 lit. c) ppkt. (ii) postanowienia Sądu Polubownego z 7 lutego 2018 roku, lecz wyłącznie wskazała okoliczności bardzo ogólne, niestanowiące faktów i okoliczności, które miałyby zostać wykazane przez przeprowadzenie tego dowodu;
- c. zgłaszając wnioski dowodowe o przeprowadzenie eksperymentu procesowego oraz o wystąpienie o potwierdzenie informacji o domenach pozwana nie wykonała pkt. 3 lit. c) ppkt. (...) postanowienia Sądu Polubownego z 7 lutego 2018 roku i nie wyjaśniła na jakie okoliczności te wnioski mają być przeprowadzone.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Polubowny zważył co następuje:

1. Powódce przysługują prawa do znaków towarowych Unii Europejskiej (...) nr (...) i „(...) T. B.. (...) nr (...). Są udzielone dla klasy (...).
2. Powód wskazał, iż podstawą jego roszczenia jest art. 9 ust. 2 lit. a) rozporządzenia Rady (WE) w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (w odniesieniu do znaku (...)) oraz art. 9 ust. 2 lit. b) rozporządzenia (w odniesieniu do znaku „(...) T. B.. H. R.”) oraz art. 3 ust. 1, art. 10 ust. 1 ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji i art. 23 kc.
3. Zgodnie z art. 9 ust. 2 lit. a) i b) rozporządzenia, właściciel unijnego znaku towarowego jest uprawniony do uniemożliwienia wszelkim osobom trzecim, które nie posiadają jego zgody, używania w obrocie handlowym, w odniesieniu do towarów lub usług, oznaczenia, w przypadku gdy:
  - (a) oznaczenie jest identyczne z unijnym znakiem towarowym i jest używane w odniesieniu do towarów lub usług, które są identyczne z tymi, dla których unijny znak towarowy został zarejestrowany;
  - (b) oznaczenie jest identyczne z unijnym znakiem towarowym lub do niego podobne oraz jest używane w odniesieniu do towarów lub usług, które są identyczne z towarami lub usługami, dla których unijny znak towarowy został zarejestrowany, lub do nich podobne, jeżeli istnieje prawdopodobieństwo wprowadzenia odbiorców w błąd; prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd obejmuje prawdopodobieństwo skojarzenia oznaczenia ze znakiem towarowym.
4. Ocena identyczności lub podobieństwa znaku zarejestrowanego i przeciwstawianego mu oznaczenia powinna się opierać na ich zgodności wizualnej, fonetycznej i koncepcyjnej. Znaki należy porównywać całościowo, a decydujące znaczenie mieć będą elementy odróżniające, a nie opisowe. Oznaczenie może być uznane za identyczne ze znakiem, tylko wtedy, gdy powtarza - bez dokonywania zmian lub uzupełnień - wszystkie jego elementy, lub gdy rozpatrywane jako całość, wykazuje nieznaczne różnice, które nie zostaną dostrzeżone przez przeciętnego konsumenta (tak wyrok TS z 20.03.2003 r. C-291/00 (...)). Dwa znaki towarowe są natomiast do siebie podobne jeżeli, z punktu widzenia określonego kręgu odbiorców, są przynajmniej częściowo identyczne w jednym lub kilku istotnych aspektach (tak wyrok Sądu z 23.10.2002 r. w sprawie T-6/01 M.). Dla stwierdzenia, czy w konkretnym przypadku znaki są identyczne, czy też można mówić zaledwie o podobieństwie, konieczne jest dokonanie oceny wizualnych, fonetycznych i znaczeniowych cech znaków i ich całościowego oddziaływania na percepcję należycie poinformowanego, dostatecznie uważnego i rozsądnego przeciętnego konsumenta (tak wyroki Trybunału z 20/03/2003 r. w sprawie C-291/00 (...), z 8/05/2014 r. w sprawie C-591/12 P (...) SA).
5. Dokonując oceny podobieństwa towarów i usług należy brać pod uwagę wszystkie czynniki charakteryzujące zachodzące między nimi relacje (zależności), szczególnie ich rodzaj i przeznaczenie, sposób używania lub korzystania z nich, warunki w jakich są sprzedawane, a także ich wzajemny, konkurencyjny lub komplementarny charakter (tak wyroki Sądu z 23.10.2002 r. w sprawie T-388/00 (...), z 4.11.2003 r. w sprawie T-85/02 C.). Całościowa ocena

zakłada pewną współzależność między branżami pod uwagę czynnikami, w szczególności podobieństwem znaków oraz podobieństwem towarów/usług, których one dotyczą, przy czym niski stopień podobieństwa towarów i usług może być zrównoważony znaczącym stopniem podobieństwa znaków i odwrotnie (zasada wzajemnej zależności - tak wyroki Trybunału z 23.10.2002 r. w sprawie T-6/01 Matratzen, z 13.09.2007 r. w sprawie C-234/06 I. F., z 18.12.2008 r. w sprawie C-16/06 M.).

6. W myśl utrwalonego orzecznictwa, prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd istnieje, gdy znaczna część właściwego kręgu odbiorców mogłaby zostać skłoniona do omyłkowego zakupu towaru pozwanego, myśląc, że jest to towar uprawnionego (uznając, że dane towary lub usługi pochodzą z tego samego przedsiębiorstwa), ewentualnie mogłaby uznać, że dane towary lub usługi pochodzą z przedsiębiorstw powiązanych ze sobą gospodarczo (tak wyroki Trybunału z 29.09.1998 r. w sprawie C-39/97C., z 4.05.1999 r. w sprawach połączonych C-108/97, C-109/97 W. P., z 22.06.1999 r. w sprawie C-342/97 L. M.). Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd powinno być oceniane w sposób całościowy, według sposobu postrzegania określonego konsumenta, przy uwzględnieniu wszystkich istotnych okoliczności konkretnego przypadku, szczególnie wzajemnej zależności między podobieństwem oznaczeń i towarów lub usług, których one dotyczą (tak wyroki Trybunału z 11.11.1997 r. w sprawie C-25/95 S., z 23.03.2006 r. w sprawie C-206/04 M., z 18.12.2008 r. w sprawie C-16/06 M., z 8.05.2014 r. w sprawie C-591/12 P B. oraz wyroki Sądu z 9.07.2003 r. w sprawie T-162/01 G. H. i z 20.01.2010 r. w sprawie T-460/07 L. B.).

7. Powódka wykazała zastosowanie każdego z tych przepisów w odniesieniu do posiadanych znaków towarowych. Pozwana wykorzystuje znak (...) w obrocie handlowym, w odniesieniu do towarów, przekierowując użytkowników Internetu do sklepu (...) Używa przy tym znaku identycznego ze znakiem (...) oraz znaku podobnego do znaku „(...) T. B. H. R.”. Przekierowując do sklepu internetowego handlującego ziołami, suplementami i innymi podobnymi towarami, posługuje się znakiem iHerb w odniesieniu do identycznych towarów, co te oferowane przez powódkę w sklepie (...) .com. Powódka dodatkowo wykazała, że istnieje prawdopodobieństwo wprowadzenia odbiorców sklepu zielamia24.com w błąd, co do pochodzenia towarów i skojarzenia pochodzenia oraz oznaczenia ze znakami powódki, a takie przypadki zachodziły.

8, Argumenty podnoszone przez pozwaną w odpowiedzi na pozew i kolejnym piśmie przygotowawczym nie mogły zostać uwzględnione. Nie mają znaczenia zdaniem Sądu Polubownego:

(a) okoliczność, że znak towarowy powódki (...) ma charakter słowno-graficzny - oznaczenie iherb powtarza - bez dokonywania żadnych zmian i uzupełnień - wszystkie elementy znaku towarowego (...), a rozpatrywane jako całość nie wykazuje żadnych równic;

(b) powody, dla których pozwana korzystała ze znaku powódki i w jaki sposób została zainspirowana nazwą iherb; Sąd Polubowny nie dał im nadto wiary, uznając, że pozwana korzystała z nazwy iherb ze świadomością, korzystając z renomy sklepu internetowego powódki;

(c) brak zainteresowania powódki domeną zanim ją zarejestrowała pozwana, a także okoliczność, jakie towary z naruszeniem prawa publicznego potencjalnie sprzedaje powódka. Powódka nie ma obowiązku rejestracji wszelkich możliwych domen internetowych z użyciem słowa „iherb”. Co więcej możliwe są sytuacje, w których osoba trzecia mogłaby zarejestrować sporną domenę. Przytoczone w niniejszym wyroku przepisy zakazują bowiem jej wykorzystywania w obrocie handlowym (co nastąpiło w tej sprawie) oraz z naruszeniem uczciwej konkurencji.

9. Z tych względów Sąd Polubowny uznał, że pozwana dopuściła się naruszenia rozporządzenia Rady (WE) w sprawie wspólnotowego znaku towarowego.

10, Sąd Polubowny uznał również, iż pozwana dopuściła się czynu nieuczciwej konkurencji wobec powódki. Sąd Polubowny uznał, iż działania pozwanej naruszają art. 3 ust. 1 ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji. Pozwana wiedziała o tym, iż nie łączy jej z powódką żadna umowa, która uprawniałaby ją do korzystania ze znaku towarowego (...) a świadomość ta wynikała również z maila wymienionego między stronami, a odnoszącego się do wartości domeny. Wykorzystując ten znak prowadziła działalność konkurencyjną wobec powódki ze świadomością naruszenia

jej interesu. Uznanie określonego zachowania za czyn nieuczciwej konkurencji wymaga łącznego spełnienia przesłanek wymienionych w przepisie art. 3 ust. 1 ustawy: działania podjętego w związku z działalnością gospodarczą, sprzecznego z prawem lub dobrymi obyczajami oraz wywołującego zagrożenie lub naruszającego interes innego przedsiębiorcy lub klienta. Zdaniem Sądu Polubownego powódka wykazała, iż pozwana dopuściła się takiego czynu.

11. Sąd Polubowny uznał, iż powódka nie wykazała naruszenia art. 10 ust. 1 ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji oraz art. 23 kc. Nie wykazała, aby pozwana oznaczała przedsiębiorstwo w sposób wprowadzający klientów w błąd. Nie wykazała również, aby oznaczała towary w taki sposób, iż wprowadza klientów w błąd co do pochodzenia, ilości, jakości, składników, sposobu wykonania, przydatności, możliwości zastosowania, naprawy, konserwacji lub innych istotnych cech towarów,

O kosztach Sąd Polubowny orzekł na podstawie art. 35 ust. 1 regulaminu Sądu Polubownego ds. Domen Internetowych. Sąd Polubowny uznał, iż powód wygrał spór i w wykazał, iż poniósł koszty arbitrażowe. Jednakże załączone do pisma z dnia 11 maja 2018 roku dokumenty jednoznacznie nie wykazują, iż kwota (...),42 EUR stanowi koszt związany z przedmiotową sprawą. Jednocześnie jednak pełnomocnik pozwanego wniósł o zasądzenie kwoty 6,720,00 złotych tytułem zastępstwa adwokackiego. Sąd Polubowny uznał, iż taka kwota nie jest wygórowana, a pozwany również ją akceptuje mając na uwadze spór i jego skomplikowanie. W konsekwencji Sąd Polubowny zasądził na rzecz powódki kwotę 10.656,00 złotych, na którą składa się 246,00 złotych opłaty kancelaryjnej, 3.690,00 złotych opłaty sądowej oraz 6.720,00 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

W ocenie Sądu Apelacyjnego skarga nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art.1205 § ust. 1 k.p.c., wyrok sądu polubownego wydany w Rzeczypospolitej Polskiej może zostać uchylony przez sąd wyłącznie w postępowaniu wszczętym na skutek wniesienia skargi o jego uchylenie, zgodnie z poniższymi przepisami.

Artykuł 1206 § 1 k.p.c. stanowi, że strona może w drodze skargi żądać uchylenia wyroku sądu polubownego, jeżeli:

- 1) brak było zapisu na sąd polubowny, zapis na sąd polubowny jest nieważny, bezskuteczny albo utracił moc według prawa dla niego właściwego;
- 2) strona nie była należycie zawiadomiona o wyznaczeniu arbitra, o postępowaniu przed sądem polubownym lub w inny sposób była pozbawiona możliwości obrony swoich praw przed sądem polubownym;
- 3) wyrok sądu polubownego dotyczy sporu nieobjętego zapisem na sąd polubowny lub wykracza poza zakres takiego zapisu, jeżeli jednak rozstrzygnięcie w sprawach objętych zapisem na sąd polubowny daje się oddzielić od rozstrzygnięcia w sprawach nieobjętych tym zapisem lub wykraczających poza jego zakres, wyrok może być uchylony jedynie w zakresie spraw nieobjętych zapisem lub wykraczających poza jego zakres; przekroczenie zakresu zapisu na sąd polubowny nie może stanowić podstawy uchylenia wyroku, jeżeli strona, która brała udział w postępowaniu, nie zgłaszała zarzutów co do rozpoznania roszczeń wykraczających poza zakres zapisu;
- 4) nie zachowano wymagań co do składu sądu polubownego lub podstawowych zasad postępowania przed tym sądem, wynikających z ustawy lub określonych przez strony;
- 5) wyrok uzyskano za pomocą przestępstwa albo podstawą wydania wyroku był dokument podrobiony lub przerobiony;
- 6) w tej samej sprawie między tymi samymi stronami zapadł prawomocny wyrok sądu.

§ 2. Uchylenie wyroku sądu polubownego następuje także wtedy, gdy sąd stwierdził, że:

- 1) według ustawy spór nie może być rozstrzygnięty przez sąd polubowny;

2) wyrok sądu polubownego jest sprzeczny z podstawowymi zasadami porządku prawnego Rzeczypospolitej Polskiej (klauzula porządku publicznego);

3) wyrok sądu polubownego pozbawia konsumenta ochrony przyznanej mu bezwzględnie wiążącymi przepisami prawa właściwego dla umowy, której stroną jest konsument, a gdy prawem właściwym dla tej umowy jest prawo wybrane przez strony - ochrony przyznanej konsumentowi bezwzględnie wiążącymi przepisami prawa, które byłoby właściwe w braku wyboru prawa.

W niniejszej sprawie nie zachodzi, żaden z wyżej wymienionych przypadków uzasadniających ewentualne uchylene wyroku sądu polubownego.

Po pierwsze w aktach sądu polubownego na karcie 18 znajduje się ważny zapis na sąd polubowny który został w imieniu skarżącego podpisany przez prokurenta A. W. .

Z zapisu tego wynika, że strony wyraziły zgodę na rozstrzygnięcie przedmiotowego sporu dotyczącego ww. nazw domeny w oparciu o przepisy Regulaminu Sądu Polubownego opublikowanego pod adresem „ (...) określający zasady i tryb postępowania przed Sądem Polubownym.

Twierdzenia skarżącej, że została zmuszona przez rejestrującego domenę - (...) który w umowie rejestrującej domenę - zawarł postanowienie - o obowiązku dokonania takiego zapisu - a w razie odmowy o utracie praw z tej domeny, że umowa ta była nienegocjowalna - opierała się na gotowym przygotowanym druku oraz, iż nie było innej możliwości zarejestrowania domeny nie może stanowić podstawy do uznania, że taki zapis był nieważny.

Jeśli chodzi o nieważność zapisu na sąd polubowny, to – zakładając, że zapis jest czynnością (umową) prawa materialnego – do jego nieważności prowadzą wszelkie przyczyny nieważności czynności prawnej określone w prawie cywilnym, np. brak zdolności do czynności prawnych (art. 14 § 1 k.c.), sprzeczność z prawem lub obejście prawa (art. 58 § 1 k.c.), wady oświadczenia woli (brak świadomości lub swobody – art. 82 k.c., pozorność – art. 83 k.c.) itd. O nieważności zapisu można mówić wówczas, gdy nie została zachowana forma określona przez kodeks postępowania cywilnego lub sprawa objęta zapisem jest wyłączona ze spraw, które mogą być przedmiotem zapisu (zob. też art. 1157, 1164, 1195 § 4 i art. 1211).

W niniejszej sprawie żadna z powyższych okoliczności nie ma miejsca.

Nie zachodzi również żadna z pozostałych przesłanek wymienionych w § 1 art. 1206 k.p.c.

Brak również podstaw do uchylene wyroku na jednej z podstaw wymienionych w § 2 art. 1206 k.p.c.

W niniejszej sprawie nie bez znaczenia jest to, że strony w zapisie na sąd polubowny wskazały, że wyrażają zgodę na rozstrzygnięcie przedmiotowego sporu dotyczącego ww. nazw domeny w oparciu o przepisy Regulaminu Sądu Polubownego opublikowanego pod adresem „ (...) określający zasady i tryb postępowania przed Sądem Polubownym.

Z poszczególnych artykułów regulaminu wynika, że, arbiter zapewni równe traktowanie stron w toku postępowania arbitrażowego.

Arbiter umożliwi stronom przedstawienie ich stanowisk w sprawie, lecz powinien przeciwdziałać przewlekaniu przez stronę postępowania arbitrażowego. Terminy ustalone w niniejszym Regulaminie mogą być przedłużone tylko w wyjątkowych przypadkach. Przedłużenie terminu, z wyłączeniem sytuacji, gdy strony wspólnie zaproponują przedłużenie terminu, zależy wyłącznie od Arbitra i nie może być przedmiotem zarzutu strony. (art. 23)

Arbiter rozstrzyga na podstawie własnego przekonania o wnioskach dowodowych strony. W szczególności Arbiter może dopuścić dowód z dokumentów, z przesłuchania stron, świadków i biegłych.

Arbiter może zażądać od strony okazania dokumentów lub innych dowodów, mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie oraz zażądać od strony udostępnienia biegłemu określonych dowodów znajdujących się w jej posiadaniu,

W przypadku dopuszczenia przez Arbitra dowodu z opinii biegłego lub zeznań świadka nie zgłoszonego przez strony - wezwań świadka lub biegłego dokonuje Sąd.

Arbiter może wydać orzeczenie na podstawie zebranego materiału dowodowego, jeżeli żadna ze stron nie skorzystała z możliwości przedstawienia dodatkowych dowodów w terminie określonym przez Arbitra.(art. 25)

Wniosek o powołanie świadka powinien zawierać wskazanie tożsamości oraz adresu świadka, którego zeznania strona pragnie powołać, a także przedmiot tych zeznań oraz ich znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy.

Arbiter może ograniczyć bądź odrzucić dopuszczenie dowodu z zeznań świadka.

W niniejszej sprawie po zgłoszeniu dowodów arbiter wydał postanowienie w którym oddalił wnioski dowodowe strony skarżącej , uzasadniając przy tym swoje stanowisko.(26)

W niniejszej sprawie po wpłygnięciu pozwu w trybie arbitrażowym Sąd Polubowny podjął następujące czynności :

Pismem z dnia 21 listopada 2017 r (...) Sp. z o.o. został doręczony odpis pozwu. (k.99).

W dniu 27 grudnia 2017 r wpłynęła odpowiedź na pozew w której zostały zawarte wnioski dowodowe o przesłuchanie świadków oraz nie wyrazili zgody na powołanie arbitra proponowanego przez powódkę i zaproponowała na arbitra adwokata J. R..(k.109)

Ponieważ powód nie wyraził zgody na arbitra zaproponowanego przez pozwanego powołanie arbitra nastąpiło zgodnie z art. 15 regulaminu sądu polubownego.

Na arbitra wybrany został Prof. (...) dr hab. M. J. który postanowieniem z dnia 7 lutego 2018 r na podstawie art. 23 ust. 2 regulaminu zobowiązał obie strony do uzupełnienia pozwu i odpowiedzi na pozew o wskazane w tym postanowieniu okoliczności.(k. 130-132)

W dniu 26 lutego 2018 r powód złożył pismo w którym podtrzymał wszelkie żądania.(k.153)

Natomiast pozwany złożył pismo w dniu 12 marca 2018 r w którym również podtrzymał wszelkie twierdzenia oraz wnioski dowodowe zwarte w odpowiedzi na pozew. (k.185)

Postanowieniem z dnia 9 maja 2018 r Sąd Polubowny wydał postanowienie w którym postanowił:

1. Przeprowadzić dowody z dokumentów wskazanych w pkt. 1 -8 tabeli załączonej do pisma przygotowawczego powódki z dnia 26 lutego 2018 roku - dowody zgłoszone przez powoda.
2. Przeprowadzić dowody z dokumentów wskazanych w pkt. 2,5,6 tabeli załączonej do pisma przygotowawczego pozwanej z 12 marca 2018 roku - dowody zgłoszone przez pozwanego.
3. Oddalić wniosek dowodowy pozwanej o przesłuchanie świadków M. B., (...) G., M. M. (3), A. K., N. S. i M. N., sformułowany w odpowiedzi na pozew i ponowiony w piśmie przygotowawczym pozwanej z dnia 12 marca 2018 roku, z uwagi na to, iż dowód ten jest nieprzydatny dla rozstrzygnięcia sprawy, a okoliczność, która ma być wykazana za pośrednictwem tego dowodu jest nieistotna z punktu widzenia rozstrzygnięcia sprawy, a nadto z uwagi na to, iż pozwany nie wskazał tych wniosków dowodowych wykonując postanowienie Sądu Polubownego z 18 maja 2015 roku, nie wykonał zobowiązania wynikającego z pkt. 3 lit. c) ppkt. ((...)) postanowienia Sądu Polubownego z 7 lutego 2018 roku i nie wyjaśnił, na jakie okoliczności dowody te mają być przeprowadzone.

4. Oddalić wniosek dowodowy pozwanej o wystąpienie o potwierdzenie informacji o domenach iherb.info.pl i iherb.waw.pl sformułowany w piśmie przygotowawczym pozwanej z dnia 12 marca 2018 roku, z uwagi na to, iż dowód ten jest nieprzydatny dla rozstrzygnięcia sprawy, a okoliczność, która ma być wykazana za pośrednictwem tego dowodu jest nieistotna z punktu widzenia rozstrzygnięcia sprawy, a nadto z uwagi na to, iż pozwany nie wykonał zobowiązania wynikającego z pkt. 3 lit. c) ppkt. (ii) postanowienia Sądu Polubownego z 7 lutego 2018 roku i nie wyjaśnił, na jakie okoliczności dowód ten ma być przeprowadzony.

5. Oddalić wniosek dowodowy pozwanej o wystąpienie o przeprowadzenie eksperymentu procesowego polegającego na wywołaniu domeny iherb.com.pl, sformułowany w piśmie przygotowawczym pozwanej z dnia 12 marca 2018 roku, z uwagi na to, iż dowód ten jest nieprzydatny dla rozstrzygnięcia sprawy, a okoliczność, która ma być wykazana za pośrednictwem tego dowodu jest nieistotna z punktu widzenia rozstrzygnięcia sprawy, a nadto z uwagi na to, iż pozwany nie wykonał zobowiązania wynikającego z pkt. 3 lit. c) postanowienia Sądu Polubownego z 7 lutego 2018 roku i nie wyjaśnił, na jakie okoliczności dowód ten ma być przeprowadzony,

6. Oddalić pozostałe wnioski dowodowe powódki i pozwanej, złożone w pozwie i odpowiedzi na pozew, a nieponowione w pismach przygotowawczych wykonujących postanowienie Sądu Polubownego z 7 lutego 2018 roku.

7. Na podstawie art. 29 ust. 1 Regulaminu Sądu Polubownego ds. Domen Internetowych, zamknąć postępowanie rozpoznawcze w tej sprawie.

8. Na podstawie art. 29 ust. 3 Regulaminu Sądu Polubownego ds. Domen Internetowych, wyznaczyć stronom 5-dniowy termin do złożenia wniosku o zwrot kosztów postępowania, z jednoczesnym zobowiązaniem do dokładnego udokumentowania poniesionych kosztów, w szczególności na podstawie faktur VAT i rachunków oraz wskazując, iż do postępowania przed Sądem Polubownym nie znajdują zastosowania normy przepisane.

Pismami z dnia 11 maja 2018 r oraz 14 maja 2018 r strony złożyły wnioski o przyznanie kosztów postępowania.

Wyrok w tej sprawie zapadł w dniu 18 czerwca 2018 r (k.210)

Z powyższego wynika , że wszystkie czynności Arbitra były zgodne z procedurą określona w regulaminie.

Klauzula porządku publicznego jak każda klauzula generalna jest niedookreślona, co pozostawia sądowi orzekającemu w konkretnej sprawie dużą dyskrecjonalność, niemniej na jej podstawie kontrola elementów składających się na orzeczenie sądu polubownego nie może przybierać rozmiarów właściwych kontroli merytorycznej (zasadności) takiego orzeczenia. Zakaz kontroli merytorycznej (zasadności) takiego orzeczenia, związany jest z istotą stosowania klauzuli porządku publicznego. Przy jej stosowaniu nie chodzi bowiem o to, aby oceniane orzeczenie było zgodne ze wszystkimi wchodzącymi w grę bezwzględnie obowiązującymi przepisami prawa, lecz o to, czy wywarło ono skutek sprzeczny z podstawowymi zasadami krajowego porządku prawnego. Ponadto przy ocenie, czy wyrok sądu arbitrażowego jest sprzeczny z podstawowymi zasadami porządku prawnego, należy uwzględniać jego treść, a nie prawidłowość postępowania przed sądem arbitrażowym ani prawidłowość obsady składu tego sądu. Przez podstawowe zasady porządku prawnego stanowiące podstawę oceny wyroku sądu arbitrażowego należy rozumieć nie tylko normy konstytucyjne, ale i naczelną normy w poszczególnych dziedzinach prawa. Na podstawie wyrażonej w art. 1206 § 2 pkt 2 k.p.c. klauzuli porządku publicznego wyrok sądu arbitrażowego ulega zatem uchyleniu wtedy, gdy zdeterminowane jego treścią skutki są nie do pogodzenia z określoną normą zaliczaną do podstawowych zasad tego porządku.

Użyte przez ustawodawcę określenie "podstawowe zasady porządku prawnego" (art. 1206 § 2 pkt 2 k.p.c.) wskazuje jednoznacznie, że chodzi o takie naruszenia przepisów prawa materialnego, które prowadzą do pogwałcenia zasad państwa prawa (praworządności), a wyrok narusza naczelną zasadę prawną obowiązującą w Rzeczypospolitej Polskiej oraz godzi w obowiązujący porządek prawny, czyli narusza pryncypia ustrojowo-polityczne i społeczno-gospodarcze. (tak wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 25 października 2018 r. V AGa 18/18).

W nauce prawa i niektórych orzeczeniach (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 marca 2012 r., I CSK 312/11, niepubl.) sformułowano pogląd, że naruszenie podstawowych zasad polskiego porządku prawnego może mieć miejsce zarówno w sferze prawa materialnego, jak i procesowego, co prowadzi do rozróżnienia materialnoprawnego porządku publicznego i procesowego porządku publicznego. Przez podstawowe zasady polskiego porządku prawnego należy rozumieć zasady konstytucyjne, a także naczelną zasady innych dziedzin prawa materialnego oraz procesowego; do tych ostatnich należą niewątpliwie zasada równości stron (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 grudnia 2015 r., I CSK 26/15, niepubl., wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 28 kwietnia 2000 r., II CKN 267/00, OSNC 2000, Nr 11, poz. 203 i z dnia 3 września 2009 r., I CSK 53/09, OSNC-ZD 2010, Nr 1, poz. 25).

Skarżący nie sformułował co prawda wprost jaką zasadę porządku prawnego naruszył Sąd Arbitrażowy, to z uzasadnienia skargi można wnioskować, że skarżącemu chodziło o naruszenie jego prawa do obrony z uwagi na nie uwzględnienie zgłoszonych przez niego wniosków dowodowych.

Zgodnie jednak z praktyką orzecniczą nie stanowi pozbawienia możliwości obrony przez stronę przysługujących jej praw niedopuszczenie i nieprzeprowadzenie zawnioskowanego przez nią dowodu, jeśli sąd arbitrażowy należycie i zgodnie z przyjętymi zasadami umotywuje tę decyzję procesową. (tak SN w orzeczeniu z dnia 7 października 2016 r (...)).

Ponadto jeżeli strona nie wykaże naruszenia prawa lub procedury w postępowaniu arbitrażowym, to nie może skutecznie podważać orzeczenia uzyskanego w tym trybie. Sądy powszechne bowiem nie oceniają wyroków zapadłych przed sądem polubownym.

Tymczasem zarzuty podniesione w skardze sprowadzały się do kwestionowania przez skarżącego ustaleń sądu polubownego, oddalenie przez sąd wniosków dowodowych strony skarżącej i generalnie dotyczą toczącego się postępowania przed sądem arbitrażowym.

W judykaturze wyrażany jest jednolicie pogląd, że w postępowaniu zainicjowanym na skutek skargi o uchylenie wyroku sądu polubownego, sąd państwowy nie bada trafności oceny materiału dowodowego przeprowadzonej przez sąd polubowny, poprawności ustaleń faktycznych oraz wykładni i zastosowania prawa materialnego. Nie jest przedmiotem oceny sądu państwowego także zasadność określonego sposobu rozstrzygnięcia przez sąd polubowny spornego stosunku prawnego (por. uzasadnienia wyroków Sądu Najwyższego z dnia 21 grudnia 2004 r., sygn. akt I CK 405/04, z dnia 8 grudnia 2006 r., sygn. akt V CSK 321/06, z dnia 11 maja 2007 r., sygn. akt I CSK 82/07, OSNC 2008, Nr 6, poz. 64, z dnia 3 września 2009 r., sygn. akt I CSK 53/09, z dnia 15 maja 2014 r., sygn. akt II CSK 557/13). Istotą skargi o uchylenie wyroku sądu polubownego jest bowiem stworzenie mechanizmu kontrolnego respektującego z jednej strony odrębność i autonomię sądownictwa polubownego, z drugiej zaś strony zapobiegającego funkcjonowaniu w obrocie prawnym orzeczeń sądów niepaństwowych naruszających praworządność. Postępowanie ze skargi o uchylenie wyroku sądu polubownego nie prowadzi do ponownego merytorycznego rozpoznania sporu między stronami, lecz ma na celu wyłącznie zweryfikowanie twierdzeń skarżącego o wystąpieniu przytoczonych w skardze podstaw przewidzianych w art. 1206 § 1 k.p.c. oraz ocenę, czy nie zachodzi któraś z przesłanek przewidzianych w art. 1206 § 2 k.p.c., bez względu na to, czy skarżący ją powołał (por. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 7 października 2016 r., sygn. akt I CSK 592/15, LEX nr 2136912).

Mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny uznał, że w niniejszej sprawie nie doszło do naruszenia klauzuli porządku publicznego. Wbrew bowiem twierdzeniom Skarżącego nie został on w żadnym momencie postępowania przed Sądem Polubownym pozbawiony możliwości obrony swych praw, a postępowanie i podejmowane przez Arbitra czynności i decyzje były zgodne zapisami regulaminu.

Nie było również podstaw do uznania, że w niniejszej sprawie zachodzi podstawa do uchylenia wyroku z powodu błędnie sformułowanej treści wyroku który zdaniem skarżącego nie jest kompletny, a przez to nieczytelny i niezrozumiały.

Zgodnie z treścią art. 1197. K.p.c. § 1. Wyrok sądu polubownego powinien być sporządzony na piśmie i podpisany przez arbitrów, którzy go wydali. Jeżeli wyrok jest wydany przez sąd polubowny rozpoznający sprawę w składzie trzech lub więcej arbitrów, wystarczą podpisy większości arbitrów z podaniem przyczyny braku pozostałych podpisów.

§ 2. Wyrok sądu polubownego powinien zawierać motywy rozstrzygnięcia.

§ 3. Wyrok sądu polubownego powinien wskazywać zapis na sąd polubowny, na podstawie którego wydano wyrok, zawierać oznaczenie stron i arbitrów, a także określać datę i miejsce jego wydania. Gdy każdy z arbitrów podpisuje wyrok w innym państwie, a strony nie określiły miejsca wydania wyroku, miejsce to określa sąd polubowny.

Artykuł 1197 zawiera obligatoryjne elementy formy i treści wyroku sądu polubownego. Przyjmuje się, że przepis ten ma charakter bezwzględnie obowiązujący i zapis na sąd polubowny, regulamin stałego sądu polubownego lub przyjęte w inny sposób reguły postępowania nie mogą naruszać art. 1197. Wyrok może zawierać elementy niewymienione w przepisie – przede wszystkim wchodzi w grę orzeczenie o kosztach postępowania.

2. Forma pisemna wyroku jest obligatoryjna. Wyrok co do zasady powinien być podpisany przez wszystkich arbitrów, także głoszących przeciwko stanowisku większości. Jednak w razie wydania wyroku w składzie co najmniej trzyosobowym wystarczą podpisy większości arbitrów z podaniem przyczyny braku pozostałych. W doktrynie przyjmuje się, że wyrok uzyskuje moc prawną z chwilą podpisania.

Artykuł 1197 § 2 wymaga, by wyrok sądu polubownego zawierał motywy rozstrzygnięcia. Przy czym wskazanie motywów, którymi kierował się sąd polubowny przy wydaniu wyroku, nie musi odpowiadać wymaganiom przewidzianym dla postępowania sądowego przed sądem państwowym. W szczególności sąd polubowny nie jest zobowiązany do wskazania podstawy prawnej rozstrzygnięcia. Z uzasadnienia jednak powinno wynikać, na jakich faktach sąd się oparł i które okoliczności uznał za niezbędne do rozstrzygnięcia sporu.

Nie budzi wątpliwości, że przedmiotowe orzeczenie zawiera wszystkie obligatoryjne elementy.

Artykuł 1197 nie wymaga, co prawda by wyrok sądu polubownego zawierał rozstrzygnięcie o żądaniach stron jest to jednak oczywiste.

Zaskarżony wyrok zawiera rozstrzygnięcie o treści :

orzeka:

1. „pozwana (...) Sp. z o.o. w wyniku zawarcia umowy o utrzymywanie nazwy domeny iherb.com.pl naruszyła prawa powódki (...) Inc.

2. zasądzić od pozwanej na rzecz powódki kwotę 10.656,00 złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania arbitrażowego.”

Rzeczywiście treść punktu 1 wyroku jest dosyć ogólna. Należy jednak mieć na uwadze to, że bezwzględnie obowiązujący przepis art. 1197 § 2 k.p.c. przewidywał, że przytoczenie motywów, którymi kierował się sąd polubowny przy wydaniu wyroku stanowi nieodłączny element wyroku tego sądu. P. motywy stanowią w istocie integralną część przedmiotowego wyroku. Wzięcie pod uwagę uzasadnienia wyroku Sądu Arbitrażowego pozwala na rozwiązanie wszelkich ewentualnych wątpliwości co do tego, że zawierał on rozstrzygnięcie co do wszystkich żądań zgłoszonych w pozwie. Wynika z niego jednoznacznie które żądania powoda zostały uwzględnione, a które nie zasługiwały na uwzględnienie.

Natomiast co do braku rozstrzygnięcia w przedmiocie oddalenia części żądania (nie wykazanie przez powódkę naruszenia art. 10 ust.1 ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji oraz art. 23 k.c. skarżący mógł wystąpić z wnioskiem o uzupełnienie wyroku na podstawie art. 1202 k.p.c.

Mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. skargę jako nieuzasadnioną oddalił.

O kosztach sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. i art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z § 8 ust.1 pkt.4 w zw. z § 10 ust.1 pkt.2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2018 r poz. 265 tj.).

Ryszard Marchwicki Mariola Głowacka Marcin Miczke